

Arrest

nr. 250 830 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 augustus 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende sedertdien 8 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 13 mei 2015 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus met een niet-terugleidingsclausule.

1.3. Verzoeker diende op 22 november 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 oktober 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 oktober 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2019 werd ingediend door :

M.(...), M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in, hetgeen bevestigd werd door zowel het CGVS als de RVV. We wijzen er op dat de beslissing d.d.16.10.2015 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een niet terugkeerclausule bevat. Dit houdt in dat betrokkene in het geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing van het CGVS d.d. 16.10.2015 werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat: "Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/2, paragraaf 2, van de vreemdelingenwet. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak." Betrokkene komt aldus in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus, echter uit de voorgaande beslissing van het CGVS dd. 24.12.2014 blijkt dat: "Er dient te worden opgemerkt dat u uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw administratief dossier blijkt namelijk dat in België veroordeeld werd voor de volgende misdrijven: op 16 oktober 2012 tot zes maanden wegens diefstal en op 25 februari 2013 tot één jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Temeer gezien de recidive kan niet betwijfeld worden dat de gepleegde misdrijven ernstig zijn. Ingevolge artikel 55/4, paragraaf 1 c van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 54 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006, wordt u dan ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus." Betrokkene komt aldus in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus maar werd hiervan uitgesloten wegens ernstige feiten van openbare orde. Er werd dan ook uitdrukkelijk een niet terugkeer clausule opgenomen in de beslissing van het CGVS, die eveneens hernomen werd in de laatste beslissing van het CGVS, met name op 25.06.2019. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij naar België kwam op 21.08.2011. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.2012 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene had namelijk geen gevolg gegeven aan de oproep van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om te verschijnen op 13.03.2012. Op datum van 24.07.2012 wordt betrokkene opgesloten in de gevangenis en dit tot zijn vrijlating op 12.11.2012. Betrokkene werd namelijk veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brugge op 16.10.2012 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor diefstal. Op 21.11.2012 wordt betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis en dit tot 05.09.2013. Betrokkene werd namelijk een tweede keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brugge, ditmaal op 25.02.2013, voor diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Na zijn vrijlating uit de gevangenis dient betrokkene een tweede asielaanvraag op 29.04.2013. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13.05.2015 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door de RVV. Zijn derde asielaanvraag wordt afgesloten op 16.10.2015 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het CGVS. Ook de vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag van

betrokkene worden afgesloten met een beslissing niet ontvankelijk door het CGVS en dit respectievelijk op 08.12.2016, 06.07.2017, 24.11.2017, 06.04.2018 en 26.06.2019.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een prangende humanitaire bevindt omdat hij al meer dan acht jaar in België verblijft, dat hij verschillende procedures doorlopen heeft en in de loop daarvan uitstekend geïntegreerd zou zijn. Betrokkene zou één van de landstalen aangeleerd hebben en zich steeds op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking. Door deze open en geïnteresseerde mentaliteit zou hij een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd die hem zou willen helpen en steunen en die hem zouden omschrijven als een goede persoonlijkheid. Betrokkene zou ook onmiddellijk aan de slag kunnen bij een verblijfsmachtiging. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: zijn private huurovereenkomst voor korte duur dd. 01.12.2018, een energieovernamedocument dd.03.12.2018, een verklaring van het instapniveau dd. 13.08.2019, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen dd. 09.03.2018 en vijf korte getuigenverklaringen waarvan er drie ook een werkbefoete inhouden. Echter, we stellen dat vast dat niet tegenstaande een verblijf in België sinds 2011 betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt. Wat betreft zijn tewerkstelling, hoewel betrokkene gedurende zijn asielpcedures mocht werken, legt betrokkene geen enkel bewijs van tewerkstelling voor. Betrokkene legt enkel drie handgeschreven verklaringen voor van personen die betrokkene zouden willen tewerkstellen, zonder verder enige objectieve vorm van bewijs. Het gaat hier bovendien om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld. Wat betreft zijn kennis van het Nederlands legt betrokkene één inschrijvingsbewijs voor niveau waystage voor het schooljaar 2017-2018 maar geen enkel bewijs dat hij deze cursus ook effectief volgde. Daarnaast legt hij een verklaring van het instapniveau dd. 13.08.2019 waaruit blijkt dat zijn mondelinge kennis zich rond het basisoniveau situeert en zijn schriftelijke kennis daaronder. Ter staving van zijn hechte sociale banden legt betrokkene slechts vijf korte getuigenverklaringen voor. Uit deze verklaringen blijkt bovendien niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden. We stellen dus vast dat betrokkene ondanks zijn verblijf sinds 2011 zeer weinig integratie stukken voorlegt. De integratie van betrokkene overtuigt dan ook geen en is niet van dergelijke uitzonderlijke aard dat ze aanvaard kan worden als een grond voor verblijfsmachtiging. Wat betreft zijn ononderbroken verblijf in België merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 17.04.2016 asiel vroeg te Nederland. De Nederlandse autoriteiten vroegen op 10.05.2016 aan België om betrokkene over te nemen, waarmee België zich akkoord verklaarde op 11.05.2016. Op 20.07.2016 werd betrokkene effectief aan België overgedragen. Betrokkene verbleef aldus meer dan drie maanden in Nederland. Verder blijkt dat betrokkene op 22.12.2016 België opnieuw verliet en naar Duitsland ging, waar hij op 04.01.2017 een asielaanvraag indiende. De Duitse autoriteiten vroegen de overname van betrokkene door België op 11.01.2017 en betrokkene werd effectief overgedragen aan de Belgische autoriteiten op 04.05.2017. Betrokkene verbleef dus meer dan vier maanden in Duitsland. Betrokkene beschikt aldus niet over een ononderbroken verblijf en toont aldus zelf aan dat zijn banden met België, louter door zijn verblijfsduur, niet dermate hecht zijn dat hij België niet zou kunnen verlaten. Noch zijn integratieparcours noch zijn lange verblijf kunnen dan ook weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Volledigheidshalve merken we nog eens op dat betrokkene een deel van zijn verblijf in België in de gevangenis doorbracht, met name van 24.02.2012 tot 12.11.2012 en van 21.11.2012 tot 05.09.2013. Deze opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten en hebben er tevens toe geleid dat betrokkene werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene is dus zelf ten volle verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij en dat hij niet voor overlast zorgt. Betrokkene wijst erop dat hij veroordeeld werd voor diefstal in 2012 maar dat hij zijn straf volledig uitzat en zijn leven gebeterd zou hebben. Hij zou beseffen dat hij de inbreuken niet had mogen plegen maar vraagt om hem een tweede kans te geven. Echter, we merken op dat, hoewel de laatste veroordeling van betrokkene inderdaad dateert van 25.02.2013 en dat hij sindsdien geen nieuwe veroordelingen meer opliep, zijn gedrag van nu niet opweegt op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor. Er is ook geen sprake van een tweede kans daar betrokkene heeft nooit een verblijfsmachtiging bekomen maar heeft zich steeds in precair verblijf heeft bevonden. Bovendien dienen we op te merken dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij kan niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging. De gepleegde feiten hebben er toe geleid dat betrokkene werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene is dus zelf ten volle verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (gezien de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst) is uitsluitend de bevoegdheid van het CGVS (en RVV) en valt volkomen buiten het toepassingsgebied van artikel 9bis van de wet. Betrokkene kan geen beroep doen op het statuut van

subsidiare bescherming omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde, dit wordt duidelijk gestipuleerd in de vreemdelingenwet.

Betrokkene beroept zich tenslotte ook op artikel 8 EVRM. Echter, we merken op dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke hechte banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst toont betrokkene niet aan dat er familieleden van hem in België verblijven, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Verder stellen we vast dat betrokkene ter staving van zijn hechte sociale banden vijf korte getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze zeer summiere verklaringen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van hechte persoonlijke banden. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op artikel 8 EVRM daar hij niet aantoonbaar dat hij in België een beschermwaardig gezins- of privéleven heeft opgebouwd. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

We benadrukken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wij tot de conclusie kwamen dat de elementen van openbare orde in combinatie met de zeer gebrekkige elementen van integratie maken dat betrokkene niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids-, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet het enig middel uiteen als volgt:

"Verwerende partij motiveerde haar beslissing op 2 redenen: enerzijds op de openbare orde en anderzijds op de afwezigheid van een prangende humanitaire situatie en integratie.

1. Betreffende de redenen van openbare orde

Het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing op de volgende manier toegelicht:

(...)

Verwerende partij verwijst louter naar twee veroordelingen die dateren van 2012 en 2013 en stelt dat zijn huidig positief gedrag niet opweegt tegen de ernst van de gepleegde feiten. Daarnaast vermeldt verwerende partij dat verzoeker uitgesloten werd van de subsidiare beschermingsstatus vanwege deze veroordelingen.

Door slechts eerdere veroordelingen en de weigering van het subsidiair beschermingsstatus te vermelden maakt verwerende evenwel niet duidelijk wat de "elementen van openbare orde" zijn die het huidige verzoek tot verblijfsmachtiging in concreto zouden verhinderen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval. Daarenboven maken de veroordelingen van verzoeker geen feiten uit die er op zouden wijzen dat verzoeker nog steeds een ernstig gevaar voor de openbare orde is.

In de Memorie van Toelichting van de Wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken wordt het begrip "openbare orde" verduidelijkt:

Volgens de door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginselen is het zo dat indien de toepasselijke Europese akte sommige begrippen die erin voorkomen niet omschrijft, hun betekenis en hun strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementering waartoe ze behoren. Ze moeten restrictief worden geïnterpreteerd als ze afwijking van een principe toestaan. De overwegingen van de Europese akte kunnen ook opheldering verschaffen. (Arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015: 377, punt 42; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C/2015:413, punt 58 en vermelde rechtspraak).

Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare

orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU).

Het Hof van Justitie heeft trouwens de begrippen "openbare orde" en "nationale veiligheid" geïnterpreteerd, op het gebied van migratie en asiel. Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C-373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Zonder de feiten te willen minimaliseren werd verzoeker veroordeeld tot 6 maanden wegens diefstal op 16.10.2012 en op 25.02.2013 tot één jaar wegens diefstal. Sindsdien is verzoeker niet meer in aanraking gekomen met het gerecht.

Uit de memorie van toelichting van de Wet van 24 februari 2017 wordt duidelijk dat de misstappen begaan door verzoeker geen feiten vormen die erop wijzen dat hij een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker nog steeds een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, zodat het redelijkheids-, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2. Aangaande de prangende humanitaire situatie en de integratie stelt verwerende partij:

(...)

Betreffende de prangende humanitaire situatie

Verzoeker is sinds 2011 in België en heeft sindsdien meermaals een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij het CGVS.

Het eerste verzoek werd onontvankelijk bevonden omdat verzoeker niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud. Bij de volgende beslissingen i.v.m. zijn asielerzoeken werd de vluchtelingenstatus niet verleend, doch werd er vastgesteld dat verzoeker wel degelijk in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus. Er is in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/2, § 2 Vw. Dit wordt ook aangenomen door verwerende partij door te verwijzen naar deze beslissingen. Hieruit volgt dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Aan verzoeker wordt echter geen wettig verblijf verleend waardoor hij niet kan terugkeren en evenmin zich naar een ander land kan begeven.

Er bestaat geen definitie die uniform gehanteerd wordt voor het begrip "prangende humanitaire situatie". De instructie van 19 juli 2009 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde vreemdelingen definieert dat begrip. Het vademecum dd. 21.09.2009 bij deze instructie vult dit nog verder aan.

Deze instructie van 19.07.2009 is echter vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009, nr. 198.769).

Toch kan de toenmalige definitie bijdragen aan voorliggende discussie.

Volgens de vernietigde instructie van 17.12.2009 is er sprake van een prangende humanitaire situatie: Indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

In het aanvullend vademecum wordt een prangende humanitaire situatie omschreven als:

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

In de toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (dd. 07.12.2006) omschrijft een prangende humanitaire situatie op de volgende manier:

Het betreft hier een aantal situaties waarbij de wetgever niet uitdrukkelijk voorzien heeft in een verblijfsrecht doch waarbij de toekenning van een verblijfsstatus zich in een individueel geval toch opdringt. Een limitatieve opsomming van deze situaties is niet mogelijk.

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van prangende humanitaire redenen indien een weigering om de aanvrager tot een verblijf te machtigen strijdig zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of de vaste rechtspraak van de Raad van State.

De situatie waarin verzoeker zich bevindt, valt volgens de (vernietigde) instructie dd. 17.12.2009 en volgens de toelichting dd. 07.12.2006 wel degelijk onder het begrip “prangende humanitaire situatie”.

Bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal verzoeker immers een schending van het EVRM ondervinden, meer bepaald art. 3 EVRM.

Dit wordt bevestigd door het feit dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zoals ook wordt aanvaard door verwerende partij en door het CGVS.

Ook indien er geen rekening wordt gehouden met de vernietigde instructies kan men het begrip “prangende humanitaire situatie” louter taalkundig analyseren.

Een synoniem voor prangend is “knellend”.

Door de toestand van verzoeker is hij in zekere zin gekneld. Hij kan immers nergens naartoe.

Zijn land van herkomst is te gevaarlijk en in België krijgt hij geen verblijfsvergunning door een vroegere veroordeling. Hij kan dan ook geen kant meer uit.

Bijgevolg zit verzoeker weldegelijk in een prangende humanitaire situatie (miskenning van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Betreffende de integratie van verzoeker

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvV 23 april 2012, nr. 79.938).

Verwerende partij omschijft in haar beslissing de bewijstukken i.v.m. de integratie van verzoeker die voorgelegd zijn én houdt voor dat deze te weinig zijn.

Over de voorgelegde verklaringen m.b.t. de werkzekerheid die verzoeker heeft, geeft verwerende partij aan dat dit “louter gesolliciteerde verklaringen” zijn “die in functie van betrokkene werden opgesteld”. Wat verwerende partij hiermee bedoelt, is onduidelijk. Immers, elke verklaring zal op aanvraag en tevens in functie van betrokkene zijn, dit maakt geen afbreuk aan de gegrondheid van zijn verzoek.

Daarenboven stelt verwerende partij dat er verder geen objectieve vorm van bewijs aanwezig is. Het is onduidelijk wat er nog als bewijs kan voorgelegd worden. Deze verklaringen zijn allen met de identiteitskaart van de betrokkenen ter beschikking gesteld. Het redelijkheidsbeginsel wordt hierbij door verwerende partij geschonden.

Een arbeidsovereenkomst kon niet opgesteld worden vermits verzoeker geen verblijfsvergunning heeft.

Mede door de onduidelijke stellingen vanwege verweerder worden ook de artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Zijn inspanning om zich te integreren blijkt tevens uit zijn inschrijving voor de cursus Nederlands en verklaring van instapniveau. Verzoeker heeft bovendien duidelijk een sociaal leven uitgebouwd en woont ondertussen 9 jaar in België. Dit blijkt tevens uit de verklaringen die aan het verzoek gevoegd waren.

Tevens heeft hij een vaste woonplaats (zie huurcontract).

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze elementen, waardoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Verwerende partij haalt verder aan dat verzoeker zich in 2016 naar Nederland begaf en in 2017 naar Duitsland. Deze verplaatsingen waren telkens een vergeefse poging om een asielaanvraag in te dienen. Dit wijst erop dat verzoeker destijds al uitzichtloos was en deze situatie wou oplossen. Nu 4 jaar later bevindt hij zich nog steeds in deze hachelijke situatie.

Hij is ondertussen al 9 jaar in België. Hij kan niet naar zijn land van herkomst wegens het gevaar dat daar heerst en in België verkrijgt hij geen verblijfsvergunning. De motivering van verwerende partij is niet afdoende, minstens onzorgvuldig, en met miskenning van artikel 9bis Vw. genomen, nu er onvoldoende rekening gehouden werd met deze uitzichtloze situatie van verzoeker als prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing dient dan ook worden vernietigd.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden ongegrondheidsbeslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2019 het volgende aanvoerde *“NOPENS DE GEGRONDHEID”*:

“Prangende humanitaire situatie:

Verzoeker wenst huidige aanvraag te gronden op het feit dat hij meer dan 8 jaar in België verblijft. Hij heeft steeds asielprocedures doorlopen.

Verzoeker is zich bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhoudt dat hij minstens één der landstalen zo snel mogelijk dient aan te leren. Hij heeft hiervoor het nodige gedaan tijdens de procedures (stuk 5).

Ook op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit, heeft hij een vrienden- en kennisgeving opgebouwd die hem wil helpen en steunen (stuk 6-9). Wanneer verzoeker over de nodige documenten zou beschikken kan hij onmiddellijk aan het werk (stuk 6 en stuk 9).

Verzoeker komt bij hen over als een zeer goede persoonlijkheid. De inhoud van de verklaringen van deze kennissen en vrienden spreken voor zich.

IV. CONTRA-INDICATIES

Verzoeker vormt geen gevaar voor de maatschappij, noch is hij de maatschappij tot overlast.

Hij is veroordeeld geweest voor diefstallen in 2012.

Intussen heeft verzoeker zijn straf evenwel volledig uitgezeten en moet worden aangenomen dat hij zijn leven gebeterd heeft. Hij beseft dat hij de inbreuken niet had mogen plegen, doch hij vraagt hem een tweede kans te geven ten einde aan te tonen dat hij kan bijdragen tot de Belgische maatschappij.

(...)”

2.8. In zijn middel gaat verzoeker in de eerste plaats in op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing waarin wordt gewezen op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal wegens de in 2012 en 2013 opgelopen veroordelingen wegens diefstallen. In de beslissing wordt er verder op gewezen *“dat betrokkene een deel van zijn verblijf in België in de gevangenis doorbracht, met name van 24.02.2012 tot 12.11.2012 en van 21.11.2012 tot 05.09.2013. Deze opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten en hebben er tevens toe geleid dat betrokkene werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene is dus zelf ten volle verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij en dat hij niet voor overlast zorgt. Betrokkene wijst erop dat hij veroordeeld werd voor diefstal in 2012 maar dat hij zijn straf volledig uitzat en zijn leven gebeterd zou hebben. Hij zou beseffen dat hij de inbreuken niet had mogen plegen maar vraagt om hem een tweede kans te geven. Echter, we merken op dat, hoewel de laatste veroordeling van betrokkene inderdaad dateert van 25.02.2013 en dat hij sindsdien geen nieuwe veroordelingen meer opliep, zijn gedrag van nu niet opweegt op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor. Er is ook geen sprake van een tweede kans daar betrokkene heeft nooit een verblijfsmachtiging bekomen maar heeft zich steeds in precair verblijf heeft bevonden. Bovendien dienen we op te merken dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij kan niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging. De gepleegde feiten hebben er toe geleid dat betrokkene werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”*

Verzoeker verwijst in zijn middel naar de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de openbare orde. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad evenwel aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen toepassing maakt van het Unierecht. De humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een louter nationaalrechtelijk gegeven waardoor de interpretatie die door het Hof van Justitie aan Unierechtelijke concepten wordt gegeven, niet zomaar toepasselijk is in onderhavig geval. Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor verzoekers verwijzing naar en citaat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Verzoeker laat

immers na te verhelderen op welke wijze deze op Unierecht gebaseerde wetswijzigingen zou kunnen worden betrokken op voorliggend geval waarbij toepassing werd gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.9. Daargelaten de vraag naar de precieze draagwijdte van het openbare orde-begrip in het voorliggende geval, dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing niet *“louter”* gestoeld is op de verwijzing naar de veroordelingen, zoals verzoeker blijkens zijn middel wil laten geloven. In de beslissing wordt immers ook aangehaald dat verzoeker *“niet tegenstaande een verblijf in België sinds 2011”* *“zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt”*. Daarnaast stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoeker *“meer dan drie maanden in Nederland”* verbleef en *“meer dan vier maanden in Duitsland”* waardoor hij *“aldus niet over een ononderbroken verblijf (beschikt) en (...) aldus zelf aan(toont) dat zijn banden met België, louter door zijn verblijfsduur, niet dermate hecht zijn dat hij België niet zou kunnen verlaten”*. In de beslissing wordt dan ook geconcludeerd dat *“(n)och zijn integratieparcours noch zijn lange verblijf (...) weerhouden (kunnen) worden als grond voor een verblijfsmachtiging”*. De bestreden beslissing dient als één geheel gelezen te worden en niet als van elkaar losstaande zinnen (RvS 2 maart 2010, nr. 201.468).

2.10. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de definitie van een ‘prangende humanitaire situatie’, naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en een toelichting bij het (oude) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. De Raad brengt in herinnering dat artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet ondertussen werd vervangen door artikel 9bis en dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Bijgevolg kan verzoeker uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid te besluiten van de beoordeling van de beslissing van de staatssecretaris waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Verzoeker stelt onder andere dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zal opleveren van artikel 3 van het EVRM, maar hij verliest uit het oog dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat ook de beslissing van de commissaris-generaal van 13 mei 2015 een niet-terugleidingsclausule bevatte. Verzoeker beschrijft zijn toestand waarbij hij nergens naar toe kan omdat een terugkeer te gevaarlijk is en hij in België geen verblijfsvergunning kan krijgen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt evenwel terecht in zijn beslissing dat *“(b)etrokkene (...) dus zelf ten volle verantwoordelijk (is) voor de situatie waarin hij zich bevindt”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door hem in de gegeven omstandigheden de gunst van de regularisatie te weigeren.

2.11. Met betrekking tot de door verzoeker aangeleverde elementen inzake zijn integratie in België, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene zou één van de landstalen aangeleerd hebben en zich steeds op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking. Door deze open en geïnteresseerde mentaliteit zou hij een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd die hem zou willen helpen en steunen en die hem zouden omschrijven als een goede persoonlijkheid. Betrokkene zou ook onmiddellijk aan de slag kunnen bij een verblijfsmachtiging. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: zijn private huurovereenkomst voor korte duur dd. 01.12.2018, een energieovernamedocument dd.03.12.2018, een verklaring van het instapniveau dd. 13.08.2019, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen dd. 09.03.2018 en vijf korte getuigenverklaringen waarvan er drie ook een werkbelofte inhouden. Echter, we stellen dat vast dat niet tegenstaande een verblijf in België sinds 2011 betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt. Wat betreft zijn tewerkstelling, hoewel betrokkene gedurende zijn asielprocedures mocht werken, legt betrokkene geen enkel bewijs van tewerkstelling voor. Betrokkene legt enkel drie handgeschreven verklaringen voor van personen die betrokkene zouden willen tewerkstellen, zonder verder enige objectieve vorm van bewijs. Het gaat hier bovendien om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld. Wat betreft zijn kennis van het Nederlands legt betrokkene één inschrijvingsbewijs voor niveau waystage voor het schooljaar 2017-2018 maar geen enkel bewijs dat hij deze cursus ook effectief volgde. Daarnaast legt hij een verklaring van het instapniveau dd. 13.08.2019 waaruit blijkt dat zijn mondelinge kennis zich rond het basisoniveau situeert en zijn schriftelijke kennis daaronder. Ter staving van zijn hechte sociale banden legt betrokkene slechts vijf korte getuigenverklaringen voor. Uit deze verklaringen blijkt bovendien niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden. We stellen dus vast dat betrokkene ondanks zijn verblijf sinds 2011 zeer weinig integratie stukken voorlegt. De integratie van betrokkene overtuigt dan ook geenzins en is niet van dergelijke uitzonderlijke aard dat ze aanvaard kan worden als een grond voor verblijfsmachtiging.”*

In zijn middel acht verzoeker het onduidelijk wat wordt bedoeld met “*gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld*”. Blijkens het administratief dossier bevatte de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2019 een aantal bijlagen die betrekking hebben op een eventuele toekomstige tewerkstelling van verzoeker (aanvraag, bijlagen 6-9). Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad vast dat het om handgeschreven verklaringen gaat die niet vergezeld gaan van enig objectief bewijs inzake (toekomstige) tewerkstelling, zoals een (aanvraag voor een) arbeidsvergunning, een arbeidsovereenkomst of loonstrookjes. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Er kan dus redelijkerwijs worden afgeleid dat de verklaringen wellicht werden opgesteld voor verzoeker met het oog op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en niet met het oog op een daadwerkelijke tewerkstelling van verzoeker, waardoor deze, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, wel degelijk afbreuk doen aan de gegrondheid van zijn verzoek.

2.12. Verzoeker houdt er in zijn middel een andere mening op na, niet alleen wat de ernst van zijn openbare orde-problemen betreft, maar ook inzake het effect van de duur van zijn (overigens onderbroken) verblijf en vaste woonplaats in België, de duurzaamheid van zijn sociale bindingen en zijn integratie-inspanningen. Dit volstaat evenwel niet om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid zou hebben begaan of dat de beslissing een motiveringsgebrek vertoont. Op basis van de combinatie van de veroordelingen van verzoeker en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en zijn gebrekkige integratie anderzijds, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de gunstmaatregel van de humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijk en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN